

РЕШЕНИЕ

№ 6702

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **2978** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Й. С. В., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], срещу Решение № 1040-21-212/26.02.2020 г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-7306-2 от 13.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, на основание чл. 54е, ал.4 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ във вр. с чл. 54е, ал.1 от КСО, с което на осн. чл. 54ж, ал.1 от КСО на жалбоподателя е разпоредено да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за безработица /ПОБ/ за период 06.07.2017г. до 12.12.2017г. размер на 3109,12 лв.

В жалбата се изразява становище за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Счита, че в случая не са налице законовите предпоставки за възникване хипотезата на чл. 54е, ал.1 от КСО, тъй като полученото обезщетение за оставане без работа, поради незаконно уволнение, е възстановено от жалбоподателя на работодателя. Счита, че сумата, чието възстановяване се иска от НОИ, следва да бъде извършено именно от работодателя. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Претендират се направените по делото разноси, за които е представен списък.

Ответната страна - директорът на Териториално поделение на Националния

осигурителен институт [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт Я. изразява становище за неоснователност на жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена. Представено е писмено становище от 22.06.2020 г. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Изразява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 14.07.2017г. до директора на ТП на НОИ С. град, Й. С. В. е направил искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. №214-00-7306-1/14.07.2017 г. към него е приложена Заповед №103/29.06.2017 г., издадена от осигурител Т. С. ЕАД, ЕИК:[ЕИК], от която е видно, че трудовото правоотношение е прекратено, считано от 06.07.2017 г. на основание чл. 325, ал.1, т.9 от Кодекса на труда /КС/.

При определяне правото на ПОБ е установено, че В. има изискващите се 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и с разпореждане №214-00-7306-1/24.07.2017 г. ръководителят на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал.1, чл. 54б, ал.1 и чл. 54в, ал. 1 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/, е отпуснал ПОБ, считано от 06.07.2017г. до 05.07.2018 г. вкл. в размер на 27,76 лв. дневно.

С писмо с вх. №1029-21-12661/30/10/2019 г. Т. С. ЕАД, ЕИК:[ЕИК] уведомява НОИ, че със съдебно Решение № 301844 от 22.12.2017 г. на СРС е отменено прекратяването на трудово правоотношение на Й. С. В., [ЕГН] с Т. С. ЕАД. Към писмото от Т. С. ЕАД е приложено копие на съдебното решение на СРС и копие на писмото на В., от което е видно, че същият следва да възстанови изплатеното му обезщетение по чл. 222, ал.2 в размер на 7193,20 лв. във връзка с освобождаването по чл. 325, ал.1, т.9 от КТ.

С Разпореждане №214-00-7306-2 от 13.01.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54е, ал.4 и във връзка с чл. 54е, ал.1 от КСО е разпоредено Й. В. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица с мотиви: „Софийски районен съд е обявил уволнението на Й. С. В. за незаконно и Т. С. ЕАД е изплатила обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ за периода от 06.07.2017г. до 12.12.2017г. по влязло в сила съдебно решение. За същия период Й. С. В. е получавал парично обезщетение за безработица.“

По жалба на Й. С. В. срещу Разпореждане №214-00-7306-2 от 13.01.2020 г. е постановено процесното Решение №1040-21-212/26.02.2020 г. на директора на Териториално поделение С. на Националния осигурителен институт, с което разпореждането е потвърдено.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение

№1040-21-212/26.02.2020 г. Същото е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С. град - чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения

По силата на чл. 54е, ал. 1 от КСО изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата за периода на полученото обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение, определено съгласно нормативен акт.

За да упражни правомощията си, дадени му с разпоредбата на чл. 54е, ал. 4 от КСО, административният орган следва да установи наличието на три предпоставки: 1. уволнението да бъде отменено като незаконно, 2. осигуреното лице да е получило обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение. 3. периодите, за които е получено обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ и по чл. 54а от КСО да съвпадат.

В случая е безспорно, че със съдебно Решение №301844 от 22.12.2017г. на СРС е признато прекратяването на трудово правоотношение на Й. С. В., [ЕГН] с Т. С. ЕАД като незаконно и като такова е отменено.

С писмо № Г-20814/21.10.2019 г. работодателят е уведомил Й. В. за извършване на прихващане на задълженията, като е указал на същия да внесе дължимата разлика от 469,07 лв. Вместо това, жалбоподателят е възстановил на Т. С. ЕАД сумата от 7193 лева, представляваща начислено обезщетение на основание чл. 222, ал. 2 от КТ, изплатена му от работодателя, за което е представено по делото преводно нареждане /лист 11/. По делото е представено и Заявление до работодателя от 31.10.2019 /лист 50/, видно от което Й. В. не се е съгласил да се извърши посоченото прихващане. Следва да бъде отбелязано, че законността и правилността на направеното от работодателя прихващане при изплащането на присъденото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, не може да бъде предмет на настоящото производство, нито да се отрази на законосъобразността на процесното разпореждане за възстановяване на добросъвестно получено обезщетение за безработица.

В случая е необходимо да бъде извършено реално изплащане на сумата от работодателя, за да възникне задължение да се възстанови полученото парично обезщетение за безработица, отпуснато от ръководителя на осигуряването за безработица към НОИ. С посоченото съдебно решение работодателят е осъден да заплати на Й. С. В. сумата 6724,13 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение за периода от 06.07.2017 г. до 12.12.2017 г. С молба до съда по настоящото дело /лист 57/ процесуалния представител на жалбоподателя твърди, че сумата е събрана принудително. В подкрепа на последното е представен изпълнителен лист от 03.09.2019 г. /лист 51/, на което основание е образувано изпълнително дело № 20198470400311 по описа на ЧСИ Н. П., а видно от представената молба от 26.11.2019 г. до съдебния изпълнител /лист 53/ жалбоподателят е поискал сумите, постъпили по изпълнителното дело в размер на 6724,13 лв. да бъдат преведени по банкова сметка, на която същият е титуляр. Следователно с оглед на така представените писмени доказателства, съдът счита, че към датата на издаване на процесното разпореждане В. е получил обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ за периода 06.07.2017г. до 12.12.2017г. Задължителната предпоставка

за издаване на разпореждане за възстановяване на добросъвестно получените суми от заплатени парични обезщетения за безработица, а именно - лицето да е получило реално обезщетение за това, че е останало без работа поради незаконно уволнение, в настоящия случай е изпълнено.

При така изложеното, се установява, че за периода 06.07.2017 г. до 12.12.2017 г. Й. В. е получил както обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, така и обезщетение по чл. 54а от КСО. Периодите, за които същите са получени безспорно съвпадат. Следователно са изпълнени условията, даващи възможност за издаване на разпореждане по чл. 54е, ал. 4 от КСО. По такъв начин са получени едновременно две заместващи облаги на едно и също основание - липсата на трудово възнаграждение поради оставане без работа, което законът не допуска. Налице са материалноправните предпоставки на чл. 54е от КСО за възстановяване на добросъвестно получените суми, съставляващи изплатени парични обезщетения за безработица от лицето за периода на полученото обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. С. В., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-212/26.02.2020 г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-7306-2 от 13.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Й. С. В., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: